MIREASA ETERNĂ

de Don Simon

Era un sat de rahat.

Pământul roşu nu producea decât tufe şi nişte amărâte de buruieni în care se destrăbălau vacile. în acel ţinut al prafului părea că imaginaţia lui Dumnezeu falimentase. Satul se numea El Compeador. Nimeni nu scrisese o cronică a lui, nu se ştia cine îi pusese acel nume pompos şi nici nu auzise nimeni despre cavalerism, despre Cervantes sau despre Don Quijote. Era un nume la fel de aberant ca existenţa sa.

Ce fel de oameni putea să nască un astfel de pământ?

Păi, vă spun: puturoşi, ignoranţi şi vicleni.

Ce oameni puteau să suporte toate astea la un loc fără să se revolte?

Cum ce fel? Cei ce trăiau acolo. Erau construiţi pe cu totul alte arhetipuri existenţiale. Le suportau, iar veninul acestui handicap îl împrăştiau prin satiră. Amărţii din El Compeador, simpli, cu o cultură aproape inexistentă, erau campionii ironiei. Se pricepeau la ironie. Făcuseră un pamflet până şi din rădăcinile Genezei. Ei spuneau că, de fapt, Dumnezeu crease totul, şi poate chiar întregul 'Mexic, într-o a opta zi, că idustria Creaţiei de şase zile îi epuizase forţele şi aptitudinile de artizan, că cea de-a şaptea zi nu fusese suficientă pentru odihnă şi că, intrat în criză de timp, ar fi imaginat ceva de mântuială

(de oboseală) satul El Compeador (sau poate întregul Mexic) în a opta zi.

Satira aceasta neruşinată se moştenise de-a lungul multor generaţii de puturoşi (ignoranţi, vicleni, dar şi ironici) şi încă avea valoare de mit.

Se bea tare în El Compeador.

Tequilla era un argument social în stare să dărâme până şi statutul de rahat al satului. Ea se fabrica pretutindeni şi avea valoarea simbolică a decrepitudinii. Tequilla producea puturo-şenia, ignoranţa şi viclenia. Se bea tequilla şi se sădeau sâmburii fiestei. Când beai tequilla nu-ţi mai păsa că n-ai suficiente vite ca să-ţi permiţi să tai una, nu-ţi mai păsa cu cine te înghesui prin fânare şj nu-ţi mai păsa nici de praful roşu şi

nenorocit. îţi păsa de maţe, de extensia încordată dintre picioare şi de toţi caii care-ţi tropăiau prin minte.

Tequilla era un vis.

În visul ei se procrea noua generaţie.

„În visul tequilla se fabricau alte vise.

El Compeador era prea mic ca să poată fi trecut pe vreo hartă.

în el nu apucai să schimbi viteza că te trezeai în capătul celălalt. Era aşezat de-a lungul unei străzi neasfaltate, străjuită de case din chirpici văruite, în care cele mai importante clădiri erau biserica

(„cu turla ei într-o. erecţie ascuţită” - ironia lor),

clădirea Primăriei (laolaltă cu Poliţia) şi casa cu un etaj a lui Benito Cabron transformată în Bar (Restaurant, Hotel).

Atât însemna El Compeador. în rest numai praf şi ironia obsesivă a celei de-a opta zi.

Sărbătorile sfinţilor şi înmormântările erau la loc de cinste. La o populaţie atât de „înghesuită” nici nu se putea altfel. Şi toate aveau girul special şi original al abatelui Faria. Abatele avea o casă cochetă, pereţii tapetaţi cu armuri vechi, cu arme şi hărţi care, spunea el, le luase stră-stră-străbunica sa.de la Cortez pentru serviciile aduse „pentru că în vremea aia trebuia să-ţi iei singur; spaniolii nu erau obişnuiţi să dea, ci numai să ia”. Sigur că-şi bătea gura de pomană, pentru că, tot el spunea: „ Ţăranii, ţopârlani get-beget, oricum n-ar putea să admire sau să conteste valoarea istorică a obiectelor pentru simplul motiv că nici măcar n-ar putea să-şi deosebească curul de o fâneaţă”. Ştia bine că lor nu le păsa decât dacă le fătau la tim'p vacile şi dacă acoperişurile erau suficient de rezistente ca să îndure ploile. Dar, ca să-i aburească

(unealta lui 'de răzbunare) oficia slujbele în latină, folosindu-se de un manuscris vechi, din panoplia amintirilor, moştenit din hârjoneala răposatei rude.

Culmea era că onorabilul abate Faria habar n-avea să traducă cuvintele manuscrisului şi, mai culmea!, indiferent că era yorba despre o înmormântare sau despre vreun sfânt căruia să-i evoce amintirea, el citea acelaşi document.

Sigur că nimeni nu-şi dădea seama.

Se ştia că senor Genaro, poliţistul satului, trebuia urmărit după ce se aghezmuia cu tequi-lla-(altfel era vai de mama lor), se ştia că Alva-rez, tâmplarul, fusese văzut împreunându-se cu o vacă, se ştia că baba Serena făcea tot feluNde vrăji şi era pricepută în exorcizare, într-un cuvânt, (şe cunoşteau toate secretele satului. într-un” grup atât de mic era anevoie Să ascunzi ceva, însă în hali of fame-u\ comunităţii, Juanita Ximenez ocupa un loc aparte în panoplia figurilor proeminente. Ea era deosebită pentru frumuseţea şi extravaganţa ideilor. Juanita Ximenez citise în viaţa ei cărţi, poate zece, douăzeci, în orice caz mai multe decât citiseră toţi la un loc, socotindu-i şi pe străbunii lor. Era la fel de elevată ca abatele Faria şi cu multe trepte peste Carlos, contabilul Primăriei, considerat, de altfel,. drept un om de spirit. însă, spre deosebire de Carlos care strângea bani ca să plătească administraţia satului şi taxe pe care le trimitea guvernului drept mulţumire că Dumnezeu le hărăzise Mexicul celei de-a opta zi, Juanita Ximenez avea reale înclinaţii spre cultură. Ea picta, îşi scria propriul jurnal şi citea (recitea) opera completă a lui Dickens. Sculpta şi scria poveşti cu extratereştri. Juanita Ximenez făcea haz de disperarea ironică a celei de-a opta zi a Genezei; nu credea nici în cele şapte zile sfinte, cum nu credea nimic din Biblie, care fusese una dintre primele lecturi.

Juanita Ximenez credea'că omul s-a făcut din maimuţă.

Mai ştia că Mexicul nu însemna numai praf şi buruieni.

Juanita Ximenez nu considera de rahat ţara întreagă, ci numai satul El Compeador.

La douăzeci de ani a stat de vorbă cu baba Serena şi i-a spus că omul s-a făcut din maimuţă. Mai bine ar fi înghiţit o balegă. A fost scuipată în faţă, iar de-a lungul următorului an a fost ţinta a nenumărate batjocuri. Apologia repudierii din comunitate s-a făcut în Ajunul Crăciunului când câţiva copii i-au bătut la uşă şi în loc de cântecele sărbătorii, i-au arătat cururile lor semeţe. A făcut plângere la senor Genaro, poliţistul, însă acesta i-a răspuns mohorât

(era după o altă noapte de beţie) că dacă şi-ar găsi un maimuţoi să i-o înfigă, urgent şi-ar mai potoli teoriile tâmpite

care îi vin numai din nebuneala hormonilor. După scurta alocuţiune, emanând tequilla, s-a cărat legănân-du-se şi a lăsat-o încă mult timp ca să sufere pentru opinia ei novatoare.

A trebuit să mai treacă doi-trei ani ca ei să uite afrontul sau măcar să pretindă că l-au uitat.

Juanita Ximenez mergea anual în Mexico City să-şi ridice dobânda de la bancă. În 1949

(împlinise un sfert de secol - cum îi plăcea să spună)

a cunoscut primuj ei logodnic. Se numea Juan Marco Y Estramadura. Era un nume pretenţios, care nu avea nici o treabă cu un sat de rahat.

În relaţia ei cu Juan Marco Y Estramadura, primele scântei au apărut când el i-a cunoscut convingerile în ceea ce privea satul. Ea îl considera „de tot rahatul” şi, normal, a întrebat-o uluit că de ce dracu' mai stătea acolo, lucru la care ea a răspuns că deşi peisajul nu era cel mai idilic, exista în aer o molimă a liniştii pe care şi-o dorea foarte mult şi că acolo avea o casă ca lumea, că avea apă la robinet şi ventilatoare puternice şi i-a mai spus că îi este greu să se despartă de acele locuri în care crescuse şi alergase pentru întâia oară după fluturi, l-a mai spus o mie de alte lucruri în care el nu a crezut şi în relaţia lor năvălise un aisberg, deşi afară bitumutstrăzilor se înmuia sub soarele nemilos. Juanita Ximenez a plâns

(*ce armă îi mai rămăsese?)*

şi a recunoscut într-un târziu .că moştenirea ei avea o clauză tâmpită, 'că dacă părăsea El Compeador rămânea fără bani, iar acest ultim argument (care era şi adevărul adevărat) l-a făcut pe Juan Marco Y Estramadura s-o însoţească în sat, căci vanitatea lui fusese satisfăcută, că n-ar fi vrut ca un personaj rafinat ca el

(*chiar dacă n-avea o leţcaie?)*

să cedeze atât de repede ca să meargă dintr-o metropolă distinsă cum era Mexico City într-un sat de rahat. Juan Marco Y Estramadura cedase, însă nici în cele mai sumbre previziuni ale lui nu bănuia ce avea să i se întâmple.

S-a dus cu ea ca boul, însă se ştie: boii n-au bani.

Dacă cuiva i-ar fi trecut prin cap să scrie o istorie a satului El Compeador de după 1900 -atunci, cu siguranţă, acea zi de 23 aprilie 1949, ziua căsătoriei Juanitei Ximenez cu Juan Marco Y Estramadura, ar fi fost înregistrată ca o minune. Şi cum să nu fie-o minune când importanţă se dădea unor evenimente mult mai deprimante cum ar fi viţeii care veneau pe lume de-andoaselea, minune era şi când senor Genaro nu scotea pistolul după o noapte de tequilla sau când se întâmpla vreun incendiu (sătenii erau foarte pricepuţi la preîntâmpinarea focului). Chiar şi cuvântul „căsătorie”, singur, era p minune. Nu se văzuseră în El Compeador căsătorii. Alianţele înţelese de lumea civilizată drept căsătorii se făceau în sat la mica înţelegere, la troc (o mireasă pentru un porc, un ginere pentru o vacă). Nu existau documente scrise. în El Compeador concubinajul făcea legea, dacă ne luăm după evidenţe. Naşterile şi decesele erau înregistrate ta biserică şi la Primărie, însă căsătorii oficiale nu existau. Şi cu asta basta.

Ceremonia căsătoriei (eveniment fără precedent, aşa cum am mai spus) a durat cam un sfert de oră şi toată suflarea satului s-a holbat la predica neinteligibilă a abatelui Faria care, bineînţeles, pronunţa anevoie o latină „de baltă” din vechiul şi dragul său manuscris de care nu se despărţea niciodată. Apoi toţi s-au bulucit afară pe treptele bisericii (sigur că mireasa îi învăţase)

lăsând loc doar atât cât să iasă mirii şi atunci, în acea clipă extraordinară, când toţi stăteau cu inima în gât aşteptând să împroaşte cu confetti peste capul fericiţilor proaspăt căsătoriţi cu acte, în acea clipă nepreţuită - secunda, zecime de secundă - când până şi abatele îşi făcuse loc în siajul mirilor păşind plin de morgă şi infatuare, ei bine, atunci s-a întâmplat

(Dumnezeu să apere Mexicul!) minunea minunilor.

Lumina care a poleit biserica, lumina care a schimonosit feţele tuturor, mai cu seamă chipul neted şi plin de t'uleie tinere al abatelui, le-a părut tuturor Lumină Dumnezeiască. Centrul satului s-a destrăbălat în lumina aceea puternică, mai ales că vântul încremenise şi nimic nu mai mişca. Absolut nimic, cu excepţia unei zburătăceli invizibile în aerul încins. Cu zborul acela

(„care nu putea fi decât un zbor al heruvimilor şi serafimilor - părerea in corpore al sătenilor)

a sosit peste ei şi un puternic miros de cal, însă, pentru că nici o minune nu ţine prea mult, lumina (odată cu zburătăceala şi mirosul de cal) a pierit la fel cum apăruse, lăsând în urma ei cel mai cumplit şi mai sugestiv tablou al prostaţiei. Nimeni nu a păţit nimic. Mirele s-a însoţit cu lumina, că nimeni, nu l-a mai văzut de atunci.

În acea clipă din1949, în urmă cu exact cincizeci de ani, Juanita Ximenez a rămas văduvă pentru întâia oară. Lucrul cel mai crunt venea din dilema ei. Nu ştia dacă Dumnezeu

(începuse să-L accepte) o lăsase văduvă sau extraterestrii. Şi mai greu era că nu avea un loc în cimitir unde să meargă duminica să pună o floare.

Nu este greu de imaginat ce comentarii a stârnit acel fapt fără precedent, însă cuvintele sunt cuvinte şi ele nu preţuiesc nici măcar cât o gură din aerul de atunci. Ce impact a avut fenomenul, iarăşi nu este relevant. Unde este prostie şi lene nu se schimbă nimic. Cine a avut de suferit? Păi, în primul rând Juanita Ximenez. Şi-a plâns mirele câteva zile, s-a îmbătat şi iar a plâns. Sigur, asta nu putea dura la nesfârşit. Nu putea să mai amâne reîntoarcerea la dragul ei Dickens, la jurnal, la sculptură sau la poveştile cu extra-tereştri, aşa că într-o noapte şi-a ars chiloţii de mătase pe care îi alesese cu grijă din Mexico City pentru

(Doamne! Ce vise!)

nopţile şi nebuneala lunii de miere, iar a doua zi s-a simţit mult mai liniştită. A doua zi şi-a văzut vaca preferată, pe Cassandra. S-au privit în tăcere şi abureala ochilor a pierit ca un vis. Juanita Ximenez a remarcat un lucru extraordinar: Cassandra râdea molfăind buruieni. Râdea.

În zilele acelor vremuri s-a băut de s-a stins. Pe ruptelea.

Din 1949 şi până în zilele noastre, Juanita Ximenez s-a mai căsătorit de încă treizeci şi două de ori, pentru că rămânea o femeie extrem de atrăgătpare şi-n plus, avea bani: Juanita Ximenez avea antidotul timpului şi ştia să folosească la maxim cele câteva zile pe an când mergea în Mexico City să-şi ridice dobânda de la bancă. Cam după a treia sau a patra ceremonie

de nuntă, ţăranii din El Compeador au proreclit-o Mireasa Eternă şi ar fi fost în stare să-i lingă tălpile numai să'nu părăsească vreodată comunitatea, dacă i-ar fi trecut cândva aşa ceva prin cap. însă, se ştia: exista clauza, iar divorţul între Juanita Ximenez şi sat era imposibil, l-ar fi lins picioarele, pentru că ea constituia singura desfătare din viaţa (or mizeră. Carlos, contabilul Primăriei, mersese un pic mai departe (doar se ştia că era un om de duh) şi afirmase: „Eu, personal, aş pupa-o şi-n cur, numa' să rămână în sat'. într-o lume limitată, păgână şi proastă, aşa cum era lumea lor, o viaţă în care să nu faci altceva decât să munceşti în silă, să te îmbeţi şi să te înghesui prin fânare, aşteptând să mori ca să vezi dacă este valabilă teoria cu reîncarnarea, deci, o viaţă ca asta, liniară

(„băşită “ - comentariul lor) şi searbădă era ca o muscă pe un rahat. Juanita Ximenez merita respectul lor. Juanita Ximenez merita o statuie măcar pentru tenacitatea cu care încerca să-şi depăşească stadiul de fecioară.

Au trecut zilele şi anii. Aşa trec ei, în simpla goană a universalităţii. Ce le pasă câte defecte şi virtuţi naşte praful trecerii lor. Ce le pasă de statutul de rahat al satului El Compeador. Ce le pasă că la fiecare ceremonie în latina „de baltă” a abatelui Faria, mirii Juanitei Ximenez dispar în lumina seratică, în zburătăceala invizibilă şi mirosul de cal. Ce le pasă că Juanita Ximenez, pe lângă faptul că era Mireasă Eternă devenise şi Văduvă Eternă. Zilele şi anii sunt Timpul şi, se ştie: Timpul nu are conştiinţă.

Sigur, evoluţia este evoluţie. Praful timpului schimbă oamenii, fără să-i preţuiască sau să-i urască. Din 1949 şi până în zilele noastre, gloria trepidantă a erei atomice, a expansiunii în Univers, a ingineriei genetice, toată această măreaţă punere în scenă â abilităţilor omenirii nu a marcat aproape deloc statutul de rahat al satului El Compeador. în 1999 comunitatea număra 438 de suflete şi strada principală fusese bătută cu piatră de granit, exista un generator de curent electric care funcţiona cu benzină şi o camionetă Dodge (a contabilului) veche şi ruginită: mai apăruseră, ca semn al civilizaţiei, două baterii auto Parabellum cu care se alimenta unicul televizor din sat, însă acestea erau singurele schimbări. Aşa arăta sfârşitul de mileniu în El Compeador, în rest, se ştie: praf roşu şi câteva buruieni în

care se destrăbălau vacile. Abatele Faria citea în latina „de baltă” acelaşi manuscris nenorocit - indiferent ce slujbă făcea, iar atitudinea de ignoranţă şi lene a enoriaşilor nu se clintise nici măcar un milimetru pe scala trezirii. Mai rău. Acum urmăreau seriale de televiziune şi 'mai de rahat decât viaţa lor. Le plăcea opulenţa în care se învârteau personajele şi intriga, mai ales intriga. Juanita Ximenez pierduse competiţia cu serialele. Ceremoniile de nuntă parcă erau trase la indigo: lumina, zburătăceala invizibilă plus mirosul de cal şi pac!, mirele dispărea, încă mai mergeau s-d vadă mireasă, însă începuseră să-şi piardă interesul. Serialele

(noroc că Dumnezeu ajutase oamenii să inventeze televiziunea)

aduceau întotdeauna o notă de proaspăt, chiar dacă, uneori, erau tare trase de păr. Mai murea cineva, se întâmplau tot'felul de belele... E drept, pentru toate astea plăteau. Statuia neconstruită a Juanitei Ximenez începuse să se erodeze, în timp ce Benito Cabron, singurul deţinător de televizor în sat, se umplea de bani.

S-a întâmplatţcă în aceste zile ale fiinţării noastre, în sat să vină un scriitor care îşi căuta, pentru noua sa carte, câteva prototipuri de personaje pe care să le plaseze la jumătatea secolului. Ştia că la ţară vechile moravuri erau la fel de vii ca în 1950 şi că poate să exploateze această situaţie mai bine decât dacă ar fi scormonit prin arhive, însă căutările lui i-au întrecut cu mult aşteptările. Oamenii l-au primit frumos,' i-au povestit întâmplări din existenţa satului, incluzând istoria cu Alvarez, tâmplarul, care se Împreunase cu o vacă şi, mai ales, minunea veche şi repetitivă a căsătoriei Juanitei Ximenez (bineînţeles că el n-a crezut o iotă). Au băut tequilla şi pej urmă, după ce a secat puţul memoriei evenimentelor, au ascultat cu gura căscată câteva monologuri picante ale străinului. Omul era erudit. Cunoştea - spunea el — franceza, engleza şi latina, însă ştia şi istoria Mexicului. Le-a povestit despre revoluţii şi despre războaie. Creierele ţăranilor („ţopârlanilor” - ar fi spus abatele Faria) erau ca nişte bureţi. Absorbeau informaţiile una după alta de parcă abia atunci creştea înăuntrul lor hămeseala noilor frontiere ale cunoaşterii. Sigur, străinul folosea multe cuvinte pe care ei nu le înţelegeau, însă sunau frumos în contextul

povestirii, în orice caz, mai frumos decât latina aspră a abatelui. Eticheta lor de buni ascultători venea din necunoaştere şi, implicit, din jenă. Diferenţa de cultură dintre ei şi străin era atât de evidentă pe cât era o prăpastie între doi munţi. Nu întrebau din jenă ce însemna un anume cuvânt sau expresie ca să păstreze aparenţele şi mediul elevat al „discuţiei”, iar străinul scriitor nu părea să-şi dea seama, însă asta până la un moment dat, până ajunsese în mijlocul unei poveşti despre o remaniere guvernamentală, când Cezaro, mult mai prostul peste medie, îl întrebă dacă „remaniere” era un cuvânt latinesc, că semăna cumva cu cuvintele latine rostite de abatele Faria de sărbători sau înmormântări, sau slujba de ceremonie a nunţii Juanitei Ximenez. Atunci, înmărmurit că în acel sat uitat de Dumnezeu era cineva care cunoştea latina, scriitorul, după ce le-a explicat ce însemna „remaniere”,

(bineînţeles că ei toi nu au înţeles) s-a scuzat politicos şi s-a ridicat de la destrăbălarea cu tequilla întrebând unde stă abatele. Ei i-au arătat cu amabilitate casa mohorâtă în crepuscul şi au rămas la mesele lor aşteptând serialul. Rumegau informaţiile extraordinare ale necunoscutului şi pe'feţele lor atârna mulţumirea, asta dacă nu punem la socoteală privirea chiorâşă a senorului Genaro, poliţistul, pe care îl mâncau la-nebunie degetele, care iar supsese prea mult şi ar fi vrut să scoată pistolul ca să radă odată pentru totdeauna pe străin, cu tot cu aerele sale superioare. Era atât de beat când a simţit pornirea, încât nici n-a apucat să se ridice de pe scaun cum trebuie că alcoolul i-a prăvălit trupul mătăhălos în nisip. Ţăranii care aşteptau serialul de seară s-au arătat mulţumiţi de întorsătura lucrurilor şi l-au însoţit cu privirea pe străin aşteptând ca Benito Cabron să instaleze televizorul. Mai târziu l-au uitat, cu tot ceea ce abia aflaseră. în ultimul episod, mai cutremurătoare decât toată istoria Mexicului a fost scena când personajul principal

(acel june-prim, viteaz şi tare ca Emiliano Zappata)

şi-a găsit nevasta făcând dragoste cu o veri-şoară. în film minunea se numea „lesbianism”, însă pentru ţărani, indiferent cum s-ar fi numit acea scenă de senzaţie, o chestie ca aia era imposibilă. Se mai auzise de oameni care se împerechează cu vite (vezi cazul Alvarez), însă femeie să se împerecheze cu altă

femeie era o idee atât de absurdă ca şi când ai fi spus că un ţânţar poate să facă dragoste cu un crocodil.

Mintea lor era simplă şi semeaţă. Şi, în simplitatea ei, creştină.

Abatele Faria l-a îndrăgit din prima pe scriitor şi asta nu din pricina hainelor, a înfăţişării plăcute sau a mânierelor elegante, nu, ci pentru că străinul era un cunoscător, era primul om care admira cum se cuvine moştenirea de generaţii afişată pe pereţi. A studiat câteva ore bune armurile, armele şi câteva manuscrise în aztecă, apoi câteva pergamente hispanice din vremea lui Cortez şi nu se mai sătura privindu-le. în mijlocul acelei destrăbălări a ochilor vorbeau monosilabic, că atmosfera era prea grea şi veche, prea mirosea a istorie. Orele treceau ca nişte clipe, iar în faptul serii abatele l-a invitat la o tequilla şi străinul scriitor i-a acceptat oferta cu multă părere de rău, lucru sesizat de faţa bisericească. „Lasă”, i-a zis Faria, „că n-au intrat zi lele în sac” şi atunci scriitorul s-a luminat iar la faţă.

N-au băut să-şi piardă minţile, dar nici n-au rămas treji. Amabilitatea abatelui a mers până acolo încât l-a invitat pe străin să rămână la el peste noapte, pentru că Benito Cabron era un dobitoc, iar în hotelul lui (bar, restaurant) găseai armate de gândaci şi şobolani, pentru că lumea zăbovea până târziu la seriale de rahat şi pentru că erau gălăgioşi, deci el nu s-ar fi putut odihni ca lumea. Nici nu trebuiau atâtea motivaţii. Scriitorul i-a primit oferta cu încântare, fără să ştie că, de fapt, abatele Faria căuta să amâne clipa despărţirii ca să-şi lămurească problema sa veche de cincizeci de ani; şi au mai băut o vreme până când Faria a recunoscut deschis în faţa străinului că, de fapt, habar n-avea de limba latină, dar că citea manuscrisul latinesc ca să le câştige respectul, că ţopârlanii nu prea aveau încredere în Dumnezeu şi susţineau că El Compeador, sau poate întregul Mexic, fusese fondat în a opta zi a Genezei. Desfătarea companionului său a fost atât de mare, la o idee atât de nebunească, încât a început să râdă cu gura până la urechi. Când s-a potolit a cerut manuscrisul cu pricina şi abatele i l-a înmânat cu oarecare evlavie, aşteptând cu sufletul la gură dezlegarea enigmei vieţii lui.

„Ştii dumneata”, i-a zis străinul, „ce-i ăsta?'

„Dac-aş fi ştiut, nu ţi-aş fi pomenit de ef, i-a răspuns oarecum înţepat.

„Doamne?' a exclamat cu ochii strălucind scriitorul. „Doamne, Dumnezeule! E slujba de pomenire a locotenentului Francisco Pizzaro care s-a bătut cu amazoanele în primele zile când conchistadorii lui Cortez. şi-au pus în cap să cucerească Mexicul.” Şi iar a excalamt: .„Doamne!” Atât era de uluit.

A mai silabisit ceva ca pentru el şi a completat gândul nou-născut:

- „Şi zici că asta ai citit la toate slujbele sfinţilor, la înmormântări şi poate chiar la ceremonia nunţii Juanitei Ximenez?

„Mda”, a admis abatele în timp ce înţelegerea îşi făcea loc în mintea înţepenită. „La toate. Ai auzit povestea mirilor Juanitei?'

„Am auzit-o şi mi s-a părut cea mai aberantă din toate câte s-au petrecut pe pământ.

„Şi totuşi este adevărată. Doamne, ce blestem Abatele Faria-a început să plângă. Erau lacrimi mari, de beţiv, însă veneau dintr-o conştiinţă prea încărcată şi la vederea lor, deşi totul părea atât de ireal, până şi străinul a început să creadă acea poveste fantastică. Până la urmă, ce nu era fantastic în satul El Compeador?

„Crezi cumva”, a dat drumul abatele gândului care îl chinuia, „crezi că este un blestem al lui Dumnezeu?'

„Se poate. Noi nu înţelegem căile firii, dar pe cele ale lui Dumnezeu.”

Şi la acest răspuns simplu, însă extrem de adânc, uşile memoriei omului lui Dumnezeu se deschiseră lăsând să vină, de dincolo de ele, anii vechi cu zvonuri despre morţi care umblă, prin cimitir, care râd şi plâng uitându-se în iarna nefiinţei lor. Maria îşi aminti atunci toţi mirii Juanitei Ximenez pe care îi luase Dumnezeu din cauza vanităţii lui.

Întârzia să ia o decizie uitându-se în paharul gol.

A doua zi urma să aibă loc cea de-a treizeci şi treia nuntă a Juanitei Ximenez.

Sigur, Juanita Ximenez împlinise 75 de ani, însă, deşi era încă frumoasă, nu se punea problema că între ea şi noul mire (cunoscut în Mexico City în timpul celor câteva zile cât duraseră

formalităţile cu banca) era o dragoste mai tare decât în serialele de rahat. Bărbatul avea 42 de ani şi nu vroia să moară sărac. Era evident pentru toată lumea, chiar pentru Juanita Ximenez, însă automatismul vieţii ei nenorocite o făcuse să mai încerce o dată, fără să aibă habar de revelaţiile abatelui Faria.

Nunta Juanitei Ximenez fusese programată chiar în mijlocul zilei, la concurenţă cu un serial de mare căutare, motiv pentru care prea puţini ţărani veniră s-o vadă, din păcate pentru ei, pentru că atunci se întâmplă altă minune memorabilă în El Compeador. Abatele Faria citi slujba căsătoriei în mexicană, în mexicana pe care o înţelegeau până şi vacile, iar mirii ieşiră în regulă din biserică. Lumina nu mai apăru, la fel zburătăceala şi mirosul de cal. Juanita Ximenez se sui surâzătoare, alături de mirele ei tânăr, în Dodge-ul închiriat de la Carlos, contabilul, în-dreptându-se spre hacienda din vârful dealului şi numai Dumnezeu ştie cum şi-a petrecut noaptea, că era deja bătrână.